

LA MUSICA EN LA AGONÍA

DEL

BEAT JOSEPH ORIOL

PER

Joseph Rafel Carreras.

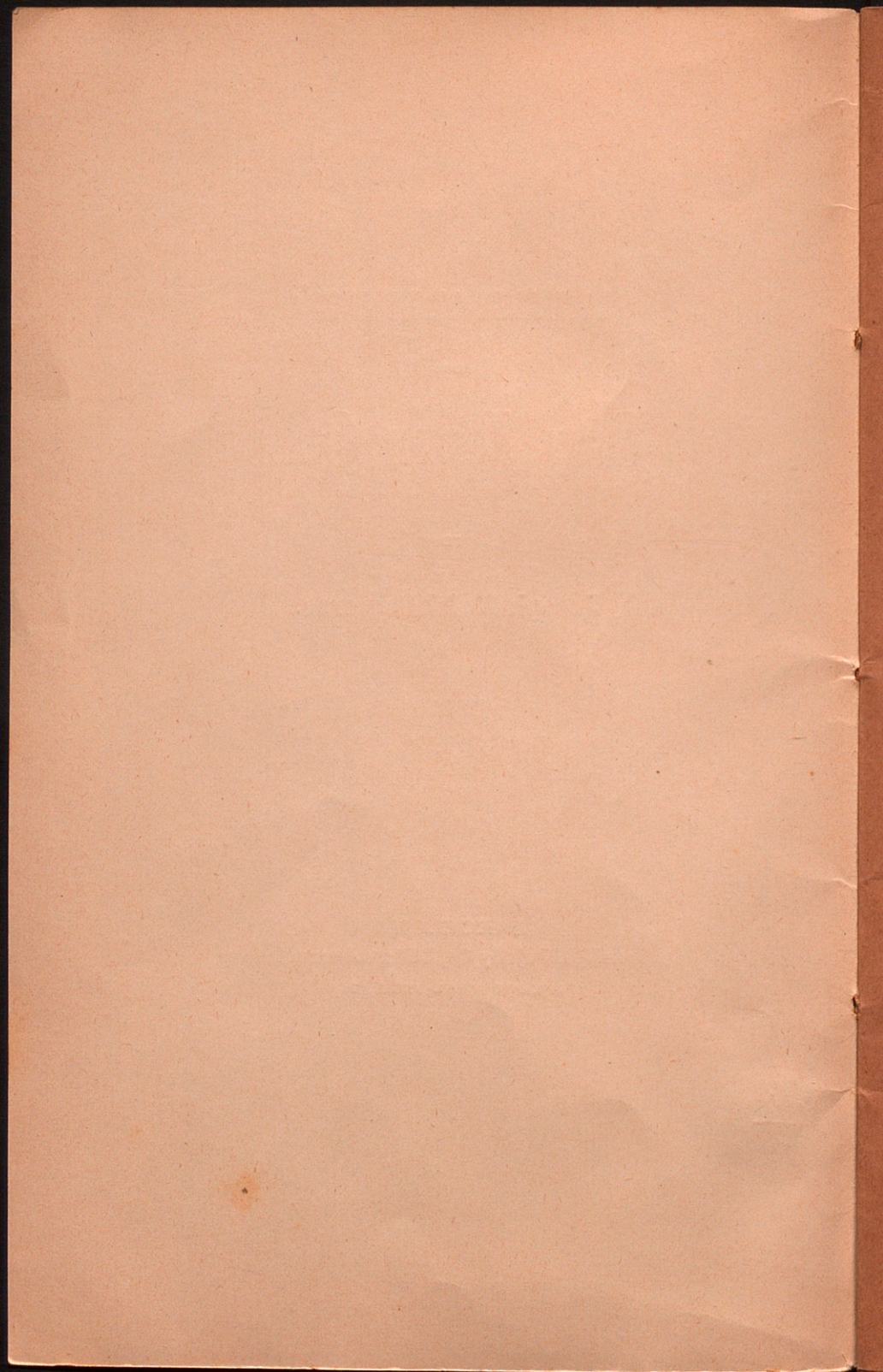
BARCELONA

Joan Bta. Pujol y C.^a, Editors de musica.

1-3, PORTA DEL ANGEL, 1-3

1898

M

LA MUSICA EN LA AGONÍA

DEL

BEAT JOSEPH ORIOL

PER

Joseph Rafel Carreras.

BARCELONA

Joan Bta. Pujol y C.^a, Editors de musica.

1-3, PORTA DEL ANGEL, 1-3

1898

*L' autor, propietari de aquesta
obra, ha depositat los exemplars mar-
cats per la Lley.*

11995.—Imp. de Subirana germans, Portaferrisa, 14.

A Mossen Geroni Sebastià, Pre.,
Capellà major del Palau, dedica
aquest treball en prova d'afecte
l'Autor.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.
1911

SOLI DEO GLORIA

LA MUSICA EN LA AGONÍA

DEL

BEAT JOSEPH ORIOL

Punteja Milans, punteja
ton harpa fes sospirar
ab lo planyivol *Stabat*
que 'l morent t' ha demanat.
J. MAS Y CASANOVAS.

Si obrim les extenses y hermoses
páginas de la historia de la mu-
sica facilment hi trobarem, al
ovirar los noms dels primers ar-
tistes qu' ha admirat l' univers, escenes
historiques que 'ns produhirán la més
gran admiració, especialment si fixam
la imaginació en los últims moments
d' aquells grans homens. Emperò entre
les variades formes que 'ls gegants de

la art han dit adeu als planys de la terra la que més nos sorprèn és aquella en què hi veyèm la musica consociada, com donant á veure al artista les últimes gotes del seu nèctar seductor. Axí trobam entre altres un violinista Kieseweter morint rodejat de harmonía, un pianista Weipert cantant en la hora de sa mort y al gran compositor Mozart tant cant, cobert de llágrimes, al arribar al *Lacrimosa*, son *Requiem* immortal.

Mas aquestes escenes per simpátiques y tendres qu' apareguen perden la seua valor comparades ab les que 'ns ofereixen les vides del Sants; puix l' artista al cantar en sa mort se mou per una afició purament humana, mentre que la mort melodiosa del Sant obeheix á una aspiració divina, á una amor verament celestial.

Sols la amor á Deu y 'l desitg de gaudir de la eterna gloria fan que la Beata Maria Oegniacensis, tres dies abans de morir, entone cántichs inaudits y maravellosos, preparantse axí á la mort; sols

la amor á Deu y 'l desitg de gaudir de la eterna gloria posen en los agonitzants llavis de Sant Beda (1) lo càntich del *Gloria Patri*; sols la amor á Deu y 'l desitg de gaudir de la eterna gloria inspiren al Beat Joan de Santa Marta lo cant del *Te Deum* al presentar lo cap al butxí, allà en las apartades regions del Japó; sols la amor á Deu y 'l desitg de gaudir de la eterna gloria impulsen al castíssim Sant Joan Berkman á plegar sos llavis ab lo càntich á nostre Mare y Senyora, *Ave Maris Stella*, salutació que dirigeix á la Reyna dels Cels aquella ànima puríssima, que n' és tan devota, com avançada expressió de sa entrada en lo paradís.

Aquests matexs altíssims sentiments mogueren al Beat Joseph Oriol á ferse cantar entorn del llit hon expirava lo càntich del *Stabat Mater*.

Segons relaciona l' insigne felipó Pare

(1) Conegut sempre, adhuc després de sa canonisació, ab lo nom de Venerable Beda.

Francesch Nadal en sa *Vida del Beato Doctor Josef Oriol* (2), sentintse lo gran taumaturch barceloní malalt, y preveyent sa mort, volgué anar á morir á casa de D. Esteve Llobet, daguer que hi havia llavors en lo carrer de la Dagueria (3) y era un molt gran seu amich. Allí se traslladá y allí passá sa darrera enfermetat, rebent lo viátich lo dia 7 de Març de 1702.

Agregantse encare 'l mal y amenant ja acostarse la mort, fou extremunciat lo dia 22 del propri mes de Març, haventli siguda portada la extremunció de la parroquia de Sant Just, ab assistencia d' alguns sacerdots beneficiats de la dita parroquia. Y com sapigués lo Beat Jo-

(2) Seguim aquesta historia y nó les altres que s' han escrit del Beat Joseph Oriol, per que la creyèm molt superior á les demés.

(3) Teniem ganes d' acompanyar al present opúscul un traçat de la cambra hon morí lo Beat Oriol; emperò ben informats hem sabut que la casa del daguer Llobet va ser enderrocada per la apertura del carrer de Jaume 1.er, lo qual impossibilita nostre desitg d' axecar un dibuix de la superficie de la tal cambra.

seph Oriol que no era llunyana la hora de la seua mort, per inflamar novament sos afectes á Jesús y á María (á qui tant havia aymat sempre en vida) mitjançant la tendra memoria de la terribilíssima passió del Fill y de la molt dolorosa compassió de la Mare, demaná á son estimat D. Tomás Milans li fes cantar per la escolania del Palau lo patètic himne *Stabat Mater*. Arribada donchs la nit del meteix día 22 vingué lo mestre Milans ab quatre seus dexeble, los quals ab veu finíssima (acompanyant en la harpa lo mestre Milans) cantaren aquells devotissims versos. Escoltà aquest cant l'agonitzant Oriol, dins de son llit, com suspens y extàtic; les mans plegades y los ulls mirant al Cel, tan tranquil y joyós com si ja's trobás entre 'ls chors dels angels qui volten lo paradís. Algunes vegades intercalava suavissimes jaculatories al trist cantar dels noys, y ab transports de amor santa exclamaba: «Ay Jesús! Y quant hò és axò.»

Lo P. Nadal explica la impressió que

aytal espectacle produhí en l'esperit dels assistents. Tot quant diu y quant dir podria ho creyém perfectament, donchs nosaltres que no hem tingut la sort de poderlo presenciar, y que sols podèm disfrutarne per composició de lloch, estam embadalits y absorts per sa gran hermosura. Dubtam de que hi haja cap cor sensible que no 's commogui devant de tal escena (4), que parla ab lo llenguatge més viu al cor del christiá y del artista.

Impressionats per aquest tendríssim succés fá temps s' avivá en nostre esperit un gran desitg de trobar lo *Stabat Mater* que 's cantá en tan assenyalada

(4) Hem adoptat la paraula *escena* qu' altres escriptors usen en semblants casos, per repugnarnos la paraula *quadro*, que may será catalana. La paraula *quadro* á la curta ó á la llarga ha de ser suplerta per la paraula *quadre* que deriva del llatí *quadrum*, com de *theatrum* teatre, de *pactum* pacte, de *miraculum* miracle, etc., ó sino per la veu *caire*, del llatí *quadri*, de ahon deriven cairat, escaire, escairat y per metátesis d' aquest últim tal vegada la paraula esgarriat ó fora de quadre.

ocasió y per saber qui fou lo compositor de tan afortunada musica.

Tenint en compte que á principis del segle 18.⁶ les Capelles de musica de Barcelona estaven completament organitzades, comptant cadascuna ab son arxiu particular de hon se treyen tots los papers que la Capella cantava, acudirem al Palau, la qual Maestría exercía lo mestre Milans, quan tingué lloch lo patètic y edificant acte que tant bé 'ns ressenya lo P. Nadal.

Varem ser rebuts en lo Palau, ab molta amabilitat, per Mossen Geroni Sebastiá, Pvre., actual Capellá major de la esglesia de la Comptessa de Sobradiel, qui nos va dexar examinar tots los papers del arxiu, fent emperò la salvetat de que per á copiar res tenía que menester especial permis de la senyora Comptessa (5).

(5) La Sra. Comptessa té donada aquesta orde á causa, segons sembla, de molts actes abusius que han tingut lloch respecte los papers del arxiu musical des de principis d' aquest segle.

Lo *Stabat Mater* més antich que varem trobar allí fou lo de Giovanni Battista Pergolese (6), qui disfrutá durant lo segle 18.⁶ de fama universal. Dos inconvenients hi havien per creure que pogués ser aquest lo *Stabat* que's cantá en la agonia del Beat Oriol. Lo primer, en ser fet ab acompanyament d'instruments de corda, cosa de que no resa lo P. Nadal en sa historia, y lo segon, y principal, lo de haver sigut compost en 1736, ó siguen 34 anys després de la mort del gloriós beneficiat del Pi.

Pensant si lo *Stabat* podia ser compost per lo meteix mestre D. Tomás Milans, mirarem catálechs antichs é indagarem quantes noticies existexen en lo Palau y en altres parts sobre lo dit mestre Milans. Lo qu' hem pogut saber de

(6) Aquest *Stabat* es realment una composició de mèrit per més que nosaltres preferim lo model que 'ns ofereix Palestrina ab son *Stabat*, abans qu' aquest treball d' un dels millors campions de l' art monòdich. Es curiosa la disertació sobre aquest *Stabat* sostinguda entre lo menor conventual Giambalista Martini y lo jesuita Antoni Eximeno.

aquest mestre D. Tomás Milans (7), que tingué la sort d'assistir á la santa agonia del Beat Oriol, és qu'era fill d'un tal Don March Antoni Milans y Maciá (parent del nostre sant compatrici), qui tenia ademés altres fills, entre ells un tal Don Carles Milans (8). Aquests dos germans vingueren petitets á estudiar musica á Barcelona, essent encarregats á la atenta sollicitut del Beat Joseph Oriol, son parent. Lo Beat Oriol per tenir amistat ab un tal Mossen Oller, beneficiat del Palau, los portá á aprendre de musica en la dita esglesia, essent lo seu professor lo Mestre de Capella D. Felip Olivellas (9).

D. Carles Milans ja de petit demostrá gran afició á la musica, aprenent ab

(7) D. Tomás Milans y Godayol nasqué, segons declaració de Mossen Lluís Salvador, Pvre., Coadjutor, en la vila de Canet de Mar, á 7 de Març de 1672.

(8) D. Carles Milans y Godayol tenia tres anys més que son germá D. Tomás, segons declaració del propi Mossen Lluís Salvador, Pvre., Coadjutor de Canet.

(9) Segons manifesta en sa obra lo P. Nadal del Oratori de Barcelona. La major part de noticies qu'exhibim son tretes de dita obra.

gran profit l'orgue (10); emperò D. Tomás Milans tenia un caràcter ajogaçat y no estudiava les lliçons de cant, de què estava molt quexós lo mestre Olive-llas (11).

Se comprèn que 'l Beat Oriol fentli pór l'atolondrament y distracció de son parent lo jove Tomás, va fer tot lo possible per portarlo á bona rahó, y va conseguir que á més de la musica estudiás la carrera ecclesiástica.

Seguí endevant ab sos estudis lo jove D. Tomás Milans y començá ja á guanyar ab la musica alguns pochs diners al arribar á la edat de 25 anys, ab los quals medís socorria, després de cobertes ses necessitats, á son pare ja vellet de 72

(10) Després va ser organista de Martorell. Sabèm que compongué algunes obres per l'orgue, especialment un llibre de preludis; emperò no hem tingut la sort de veure cap de ses composicions. Un fill seu anomenat D. Tomás Milans y Campús també 's dedicá á la musica.

(11) Segons se desprèn de una carta escrita per lo Beat Joseph Oriol en 1682 á D. March Antoni Milans y Maciá, pare dels dos germans Milans.

anys (12). L'any 1699 estigué ab altres musichs del Palau á Cartagena, hon se distingí com á tenor y com á harpista (13). A 22 de Novembre de 1701, essent subdiaca, entrá de Mestre de Capella del Palau, donantli possessió lo Capellá major Mossen Pere Joseph Esteve (14). Essent Mestre de Capella del Palau va ordenarse de Prevere, ocupant lo dit magisteri encare en l'any 1707 (15). Compongué mentre estigué de Mestre en lo Palau algunes cobles y lletretes, los títols de les quals han vingut fins á nosaltres: «Amar, nacer, llo-

(12) Carta del Beat Joseph Oriol á Susagna Bonamich, Vda. de Milans, escrita en 1697.

(13) Carta de D. Tomás Milans des de Cartagena al Beat Joseph Oriol, en 1699. No hem vist res notable per harpa compost d' aquest mestre Milans; emperó si moltes obres per veu de tenor, entre les que se distingeix una cantata al Santíssim Sagrament, titulada «Suspende infelice,» que va compondre expressament per una oposició de veu de tenor que tingué lloch en la Catedral de Girona, l' any 1731.

(14) Segons se desprèn de la llista de Capellans majors del Palau.

(15) Segons se desprèn del testament de March Antoni Milans.

rar y sentir,» «Entre los pastores,» «Para divertir alegres» (16); emperò cap composició de text litúrgich, cap obra de gran volada.

En 1710, segons se creu, passà Mossen Tornàs Milans á ocupar la Maestría de la Catedral de Girona, succehint al mestre Mossen Joseph Gaz (17). La primera notícia que's troba en la Catedral de Girona és del 1711 (18), continuant en aquell magisteri fins al any 1735 (19). Consta que mentre fou Mestre de la Seu de Girona feya llegir á sos dexebls una llibreta escrita de sa mà, hon se

(16) Aquestes obres han sigut, com moltes altres, sustretes de l' arxiu del Palau. En la colecció de Don Joan Carreras y Dagás hi há la obra titulada «Para divertir alegres;» és una cançó á dues veus, dedicada al naixement del Senyor, la qual musica no pot ser més trivial ni la lletra més insulsa.

(17) Que havia sigut Mestre de Capella de Santa Maria de la Mar y té hermosíssimes composicions.

(18) Segons nos comunica Mossen Miquel Rué y Rubió, Pvre., actual Mestre de Capella de la Catedral de Girona.

(19) Segons nos declara lo propi Mossen Miquel Rué y Rubió, Pvre., Mestre de Capella.

descrivien varis miracles fets per lo Beat Joseph Oriol, la efigie del qual guardava ab molta veneració (20). Durant lo seu magisteri en la Catedral de Girona compongué obres de importancia, tals com un «Charitas Dei» á quatre veus, una lamentació y lo motet «Tu gloria Hierusalem» á tres chors (21), y ademés un «Laudis thema» (22), una «Salve» (23), un «Nunc Dimittis,» un «Magnificat,» un «Lætatus sum» (24), un «Tu est Petrus» (25), un «Gaudete angeli» (26), un

(20) Per declaració de Mossen Joseph Serrat y Mossen Francesch Casanovas, contemporanis seus, citats per lo P. Nadal.

(21) En la colecció de D. Joan Carreras y Dagás que adquirí la Diputació Provincial de Barcelona y actualment está instalada en la Biblioteca provincial.

(22) Mossen Joseph Masvidal y Soterias, Pvre., Mestre de Capella de Santa Maria del Pi, nos dexá examinar aquesta obra qu'es custòdia en l' arxiu de dita església.

(23) Mossen Miquel Rué y Rubió, Pvre., Mestre de Capella de la Catedral de Girona, nos va remetre atentament aquesta obra per que la estudiassem ab espay.

(24) Que degué ser una de ses últimes obres, donchs porta la data de 1735.

(25) Ab instrumentació.

(26) Ab violins.

«Venite Filii,» un «Iste est qui contempsi,» un «Credidi propter» y lo grandíós motet «Dixit Rex» (27), compost per celebrar la proclamació de Lluís 1.er (28), totes elles composicions á dos chors, essent unes y altres obres plenes de dignitat y de elevació d'esperit. Aquest Mestre morí á Girona, l'any de 1742 (29).

Apesar de les predites investigacions en lloch no resulta lo *Stabat* desitjat, lo que 'ns porta á fixar l'atenció en lo catálech del Palau, del any 1856 y entre 'ls originals qu' allí consten trobam. *Stabat Mater* de D. Felipe Olivellas, 1704. Tot seguit acudim als documents del

(27) Ab acompanyament d'instruments de corda. Les nou últimes composicions se troben en la magnífica colecció de D. Joan Carreras y Dagás. Lo Sr. Carreras y Dagás, segons lo Sr. Elias de Molins y l'insigne mestre Pedrell, havia sigut Mestre de Capella de la Catedral de Girona.

(28) Lluís 1.er, fill de Felip 5.^{at}, va ser proclamat Rey en 9 de Febrer de 1724 y morí en 31 d'Agost del mateix any.

(29) Segons declaració dels anomenats preveres, sos contemporanis, Mossen Serrat y Mossen Casanovas.

Palau per que 'ns donguen llum sobre aquest particular. Allí trobam qu' en 24 de Setembre de 1679 va entrar Mestre de Capella D. Felip Olivellas, qui fou un gran compositor, segurament lo més actiu y organisador qu' hi hagué en la Capella del Palau (30).

Es lo primer Mestre de qui se troba un còs de obres en l' arxiu del Palau (31) y fou un dels qui més treballá en la organisació de la Capella. En l' Agost de 1699 fou jubilat per sa molta edat, quedant encare com á compositor de la casa, segons se pot veure ab algunes dates de ses obres. A 12 d' Agost del referit any de 1699 li donaren per successor á Mossen Gabriel Argany, Pvre., que procehía de les Catedrals de Girona y de Lleyda respectivament; emperò á poch d' haver prèss possessió del seu càrrech morí. En-

(30) Algun escriptor anomena equivocadament á aquest distingit compositor catalá, Lluís Olivellas.

(31) Totes les obres anteriors, fóra d' unes poques, no existexen avuy en lo Palau.

trà llavors per Mestre lo subdiaca D. Tomás Milans (32), continuant com á compositor D. Felip Olivellas fins al Agost de 1702 que va passar á millor vida (33); axò explica la data de 1701 que porta lo *Stabat* qu' havem cregut tot seguit, després d' aquestes averiguacions, no fos aquest lo copdiciat document que tant nos ha fet cercar debades.

Vetnos aquí acudint prest á buscar per

(32) Ja hem dit que va entrar en 22 Novembre de 1701, y també qu' era dexeble del mestre Felip Olivellas.

(33) Axò es 5 mesos després de la mort del Beat Joseph Oriol. Les obres que dexá escrites D. Felip Olivellas per lo Palau, ademés del *Stabat*, son:

Tres misses á 6 veus, una d' elles obligada de típles, ab acompanyament d' orgue.	Magnificat, tercer tò, á 5 veus y acompanyament.
Tres misses á 5 veus, ab orgue.	Tertia, Nona y Completas.
Missa á 8 veus, quart tò.	Salve á 6 veus y acompanyament.
Cántich á la Verge, á 5 veus, tercer tò.	Salve á 5 veus y acompanyament.
Motet «O vos omnes» á 4 veus, ab violins.	Salve á veus mixtes.
Responsori de Maitines del <i>Triduum</i> de Setmana Santa.	«Ave Regina Cœlorum» á 6 veus y acompanyament.
	Passios Diurne de Rams y divendres Sant.

tots los arxius (34) inutilment l'objecte de nostre estudi, no solsament per la ciutat, sinó també per fòra d'ella, donant veus sens fruyt y treballant molt temps seguit ab la metexa fatlera, fins qu' un estimat amich nostre, informat del nostre anhel, fa qu' arribe á nostres mans la ansiada partitura per á poderla estudiar detingudament, de lo qual n' hi quedarem sempre agrahts.

La portada de aquesta obra manuscrita, qu' és lo meteix original del mestre D. Felip Olivellas, diu: ✠ — 1701. *Prosa para la Virgen de los Dolores, à 3. Olivellas.* y més avall se troba una nota que diu: *Este Stabat se cantó en la agonía del Beato Oriol.*

Vet aquí confirmada nostra sospita en quant á ser aquest lo *Stabat* que 's cantà en la agonía del gloriós Beat Joseph

(34) L' arxiu del Palau ja 'l teniem vist de bon principi, com havem dit al començament d'aquest opúscul, essent lo *Stabat* més antich que 's troba allí lo del mestre Pergolese.

Oriol. Aquest es un *Stabat* á 4 veus (Tiple 1.er, Tiple 2.^{on}, Contralt y Tenor) ab acompanyament continuu, que pot ser un fagot ó bé un contrabaix; emperò tenint en compte que lo tenor sempre va ab l'acompanyament, resulta á 3 veus, com diu la portada, mentre los papers diuen á 4 veus. Aquesta obra se coneix que va ser escrita en tò de *fa major*, emperò més tart no arribanthi les tacitures dels tiples va ser transportada en *si bemol major*, resultant llavors lo tenor massa fosch, per lo que se va fer un paper de baix en tò de *si bemol* (35).

Una explicació s'ocorre. Còm és que lo mestre Mossen Tomás Milans va triar aquest *Stabat* per tocar ab la harpa, no sent escrit per axò?—Aquesta explicació queda aviat feta, tenint en compte que lo mestre Mossen Milans va voler tocar

(35) Aquest *Stabat* també 's pot cantar á dos chors. Havèm vist un posterior aditament en aquest *Stabat*, consistent en la adició de flautes y violins.

la harpa en dita solemne ocasió per á contribuir axí ab major concurs en la execució d'aquest *Stabat*, puix era la harpa l'instrument que ell tocava. Per altra part, Mossen Milans, segons se desprèn de tot lo abans explicat, no compongué cap obra per la Capella, fins que fou mort lo seu professor D. Felip Olivellas, qui restá fins á última hora com á mestre compositor. Axí donchs al demanarli lo seu cosí Beat Joseph Oriol lo *Stabat*, se va trobar Mossen Milans ab los *Stabats* anteriors al del mestre D. Felip Olivellas qu'eren á moltes veus, sens cap *solo* y en forma de no poderhi encabir de cap manera la harpa. Si triá lo mestre Milans lo *Stabat* del seu professor fou segurament per que, apart de la amor que li professava, li permetien los molts *solí* que en aquest *Stabat* hi há poder tocar la harpa al seu plaer, concoreguent axí ab aquest element á prestar l'últim homenatge á son cosí agonitzant. A nosaltres nos sembla que les parts de tiples y contralt devien ser can-

tades per dexeables seus del Palau (36), y la de tenor per ell meteix, acompanyant lo conjunt ab la harpa ó dexantlo d'acompanyar, puix lo fonamental ja 'l porta lo paper de tenor, y tocant la harpa, de totes maneres, en los *solí*, doblant l' accort.

En quant al carácter de aquesta obra se comprèn que lo principal estudi del mestre Olivellas consisteix en que 'l text se senta ab claretat, diligencia molt acertada, donchs bé s' ho mereix sa gran hermosura (37); en aquest sentit és un acabat patró de sensillesa y pura harmonia, segons demana Joan 22.⁶ en sa encíclica «Docta Sanctorum» (38). Veritat

(36) Si 'ns fixèm en lo nombre 4 que porta lo P. Nadal, hem de creure qu' eran 2 tiples primers, per ser la part més cansada, un tiple segon y un contralt.

(37) Lo text del *Stabat Mater* va ser compost á últims del segle 13.⁶ per Jacobus de Benedictis.

(38) Joan 22.⁶ fou lo segon Papa que governá l' Esglesia des d' Avignó, entre los any 1316-1534. Aquest Papa se distingí per sa clara inteligencia y per sos conexements en la musica. Fou d' un carácter prompte y magnánim. Durant son Pontificat tingué lloch la canonisació de san Tomás d' Aquino.

que l'autor tal vegada abusa un poch massa dels *solí*; emperò també es just fer constar que tots ells resulten de una forma digna y espiritual. En conjunt podrà no ser aquest *Stabat* una gran obra (baix lo punt de vista de la composició musical) emperò sempre se podrà presentar com un bon exemplar de musica piadosa y una bona mostra de la manera de *fer sentir ab tota claretat les paraules, à fi de que impressionin en l'ànim dels fidels incitantlos à la contemplació de les coses divines* (39).

Donades les condicions de aquesta composició comprenèm perfectament la delectació que sentí al ohirla l'enamorat

(39) Butlla de Benet 14.e en Santa Maria la Major de Roma, á 19 de Febrer de 1749; ó siguen 48 anys després de compost aquest *Stabat*. De igual opinió és lo P. Valencia en sos escrits, axí com varis altres escriptors religiosos, seguint lo criteri establert per lo Concili de Trento. Lo Papa Benet 14.e fou un gran teòlech y un dels homens més erudits del seu temps; entre ses obres poètiques s'hi compta «L' Apocalipsse di S. Giovanni» Padova, 1743. Les ciencies y les arts trobaren en Benet 14.e un decidit protector.

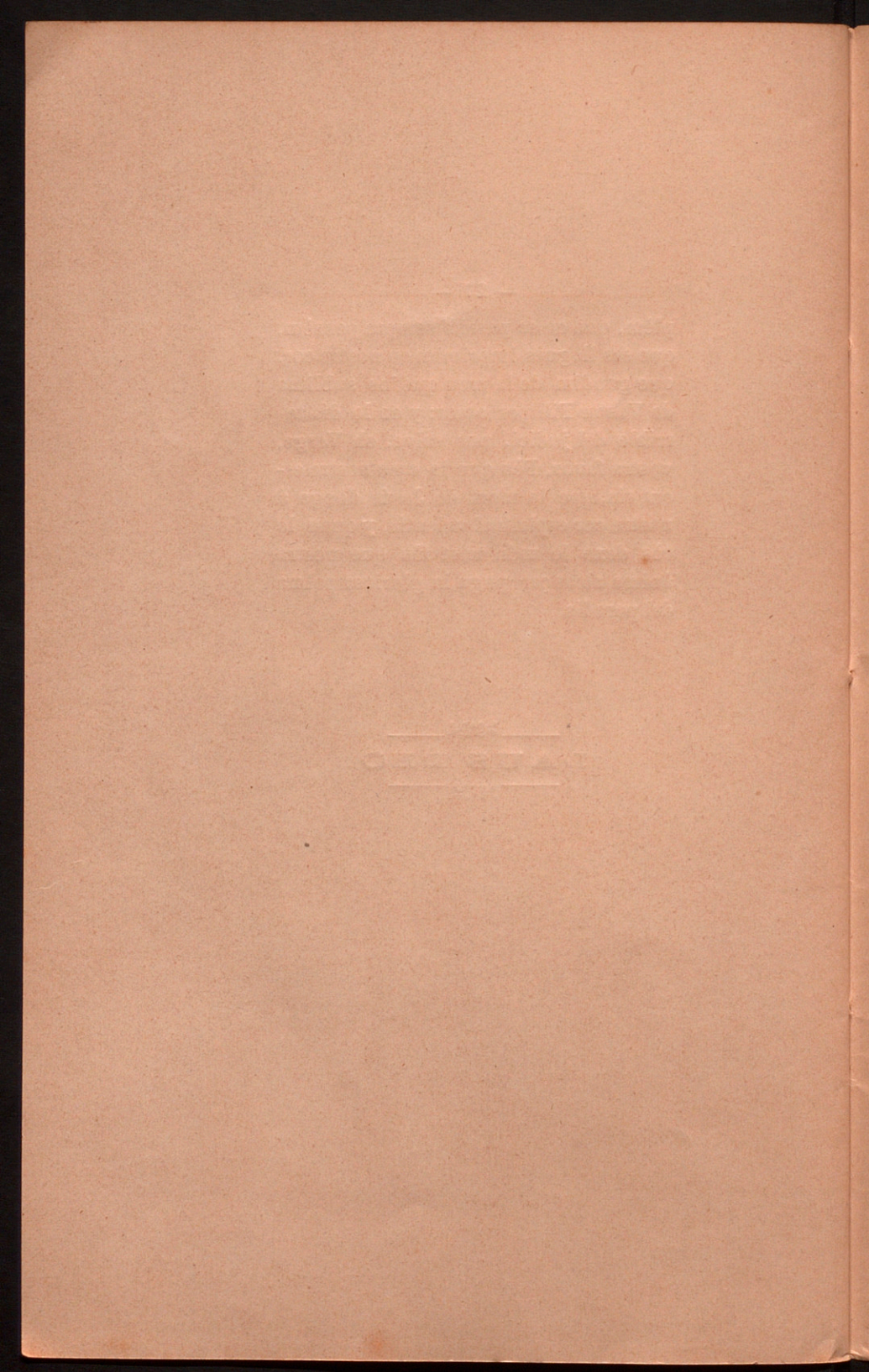
esperit del Beat Oriol (40), ab tota la sensació que 's trasllueix en aquelles hermoses paraules: «Ay Jesús! Y quant bò és axò.»

Contemplam també nosaltres, al travers de aquesta partitura senzilla y patètica lo hermosíssim text, y en companyia del gloriós Beat Joseph Oriol, plo-ram al peu de la creu ab la Verge adolorida y aconsolam á la tendra mare, demanantli que al plorar ab ella experimentem de sa pena lo poder, qu' en amor s' abranda nostre insensible pit, que fixe en nostre cor les llagues de son Fill aymat, que repartesca ab nosaltres sa aflicció fent que mentre viscam nos condolgam de Jesuchrist qui morí en l' arbre sant per á tots salvar; oh Verge, entre las vergens preclara! ab Vos feunos plorar, que la mort de Jesús tots contem-

(40) Aquesta delectació era 'l fruyt de una piadosa meditació del text que la musica permetia seguir punt per punt en aquella ànima santa, cosa que no haurien lograt les millor obres del art polifònic, apesar de son indiscutible mèrit y son desenrotlle admirable.

plèm, que en sa passió sempre pensèm,
que ses llagues imprimim en nostre cor,
que gaudim de la creu que 'ns sublima
de Vostre Fill per amor: y en lo dia te-
rrible del judici, nos salve, oh Verge,
vostra favor. Fèu que la creu nostre es-
cut sia, que la mort de Jesús donga á
nostre cor espiritual valentía, y quan lo
còs dexe lo món trist fèu que nostra
ànima alcançar puga la gloriosa palma
del paradís.

— —
LAUS DEO
— —

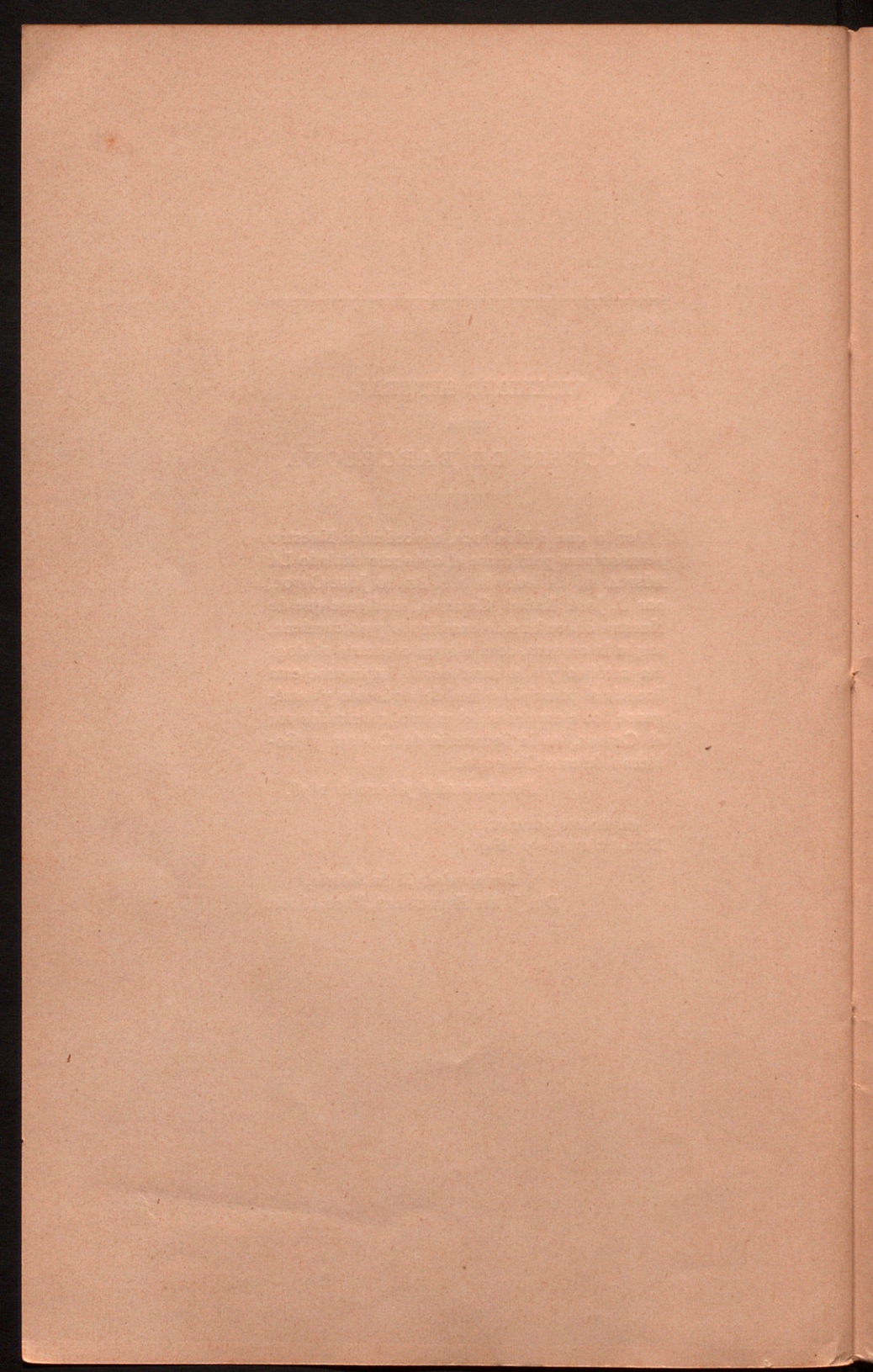
VICARIATO GENERAL
DE LA
DIÓCESIS DE BARCELONA

Por lo que á Nós toca, concedemos Nuestro permiso para publicarse el opúsculo titulado **LA MÚSICA EN LA AGONÍA DEL BEATO JOSÉ ORIOL**, por D. José Rafael Carreras, mediante que de Nuestra orden ha sido examinado y no contiene, según la censura, cosa alguna contraria al dogma católico y á la sana moral. Imprimase esta licencia al principio ó final del opúsculo y entrégense dos ejemplares del mismo, rubricados por el Censor, en la Secretaría de Cámara y Gobierno de este Obispado.

Barcelona 18 de febrero de 1898.

EL VICARIO GENERAL,
Francisco de Pol.

Por mandado de Su Señoría,
DR. JAIME BRUGUERAS, Pbro., Scio.

APÉNDIX

~~~~~

I D E A

del Stabat del Mestre Olivellas

segòns se cantá en la agonia del

Beat Joseph Oriol.

Solo.

TIPLE 1º

TIPLE 2º

CONTRALT.

TENOR.

HARPA.

Mater do-lo-ro-sa

Dum pen-de-bat,

Jux-ta cruceem lac-ri-mo-sa. Dum pen-

Dum pen-

Solo.

dumpen-de-bat Fi-li- us. Cu-jus a - ni-mam ge-mentem

de - bat Fi - li - us.

de - bat Fi - li - us.

This system contains three staves. The top staff is a vocal line in G major with lyrics 'dumpen-de-bat Fi-li- us. Cu-jus a - ni-mam ge-mentem'. The second staff is a vocal line in G major with lyrics 'de - bat Fi - li - us.'. The third staff is a piano accompaniment in G major with lyrics 'de - bat Fi - li - us.'.

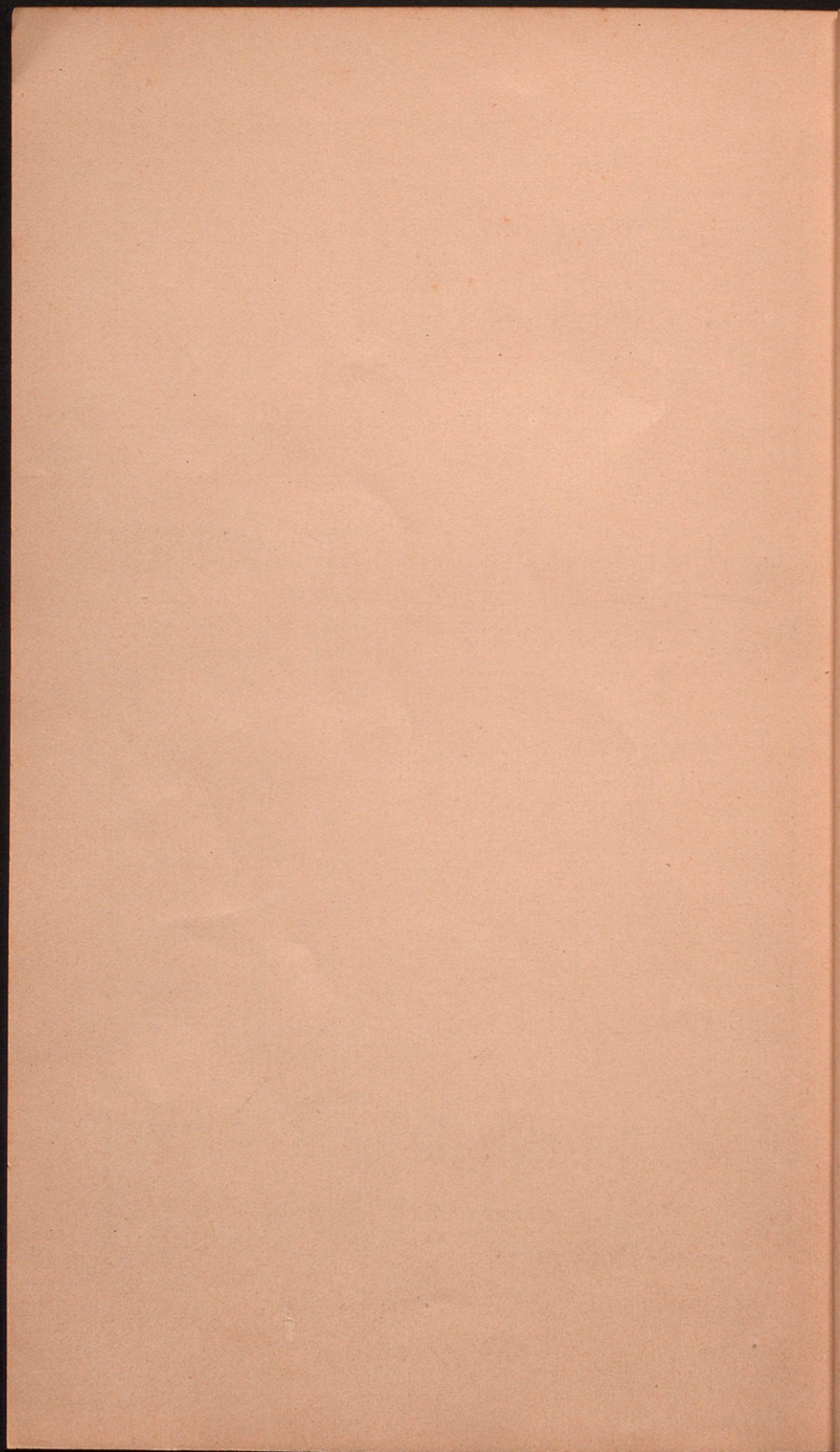
This block shows the piano accompaniment for the first system, consisting of two staves (treble and bass clef) in G major. It features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes.

Con- tris - ta - tam et do - lentem Per tran - si - vit gla - di - us.

This system contains three staves. The top staff is a vocal line in G major with lyrics 'Con- tris - ta - tam et do - lentem Per tran - si - vit gla - di - us.'. The second staff is a vocal line in G major. The third staff is a piano accompaniment in G major.

This block shows the piano accompaniment for the second system, consisting of two staves (treble and bass clef) in G major. It features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes.

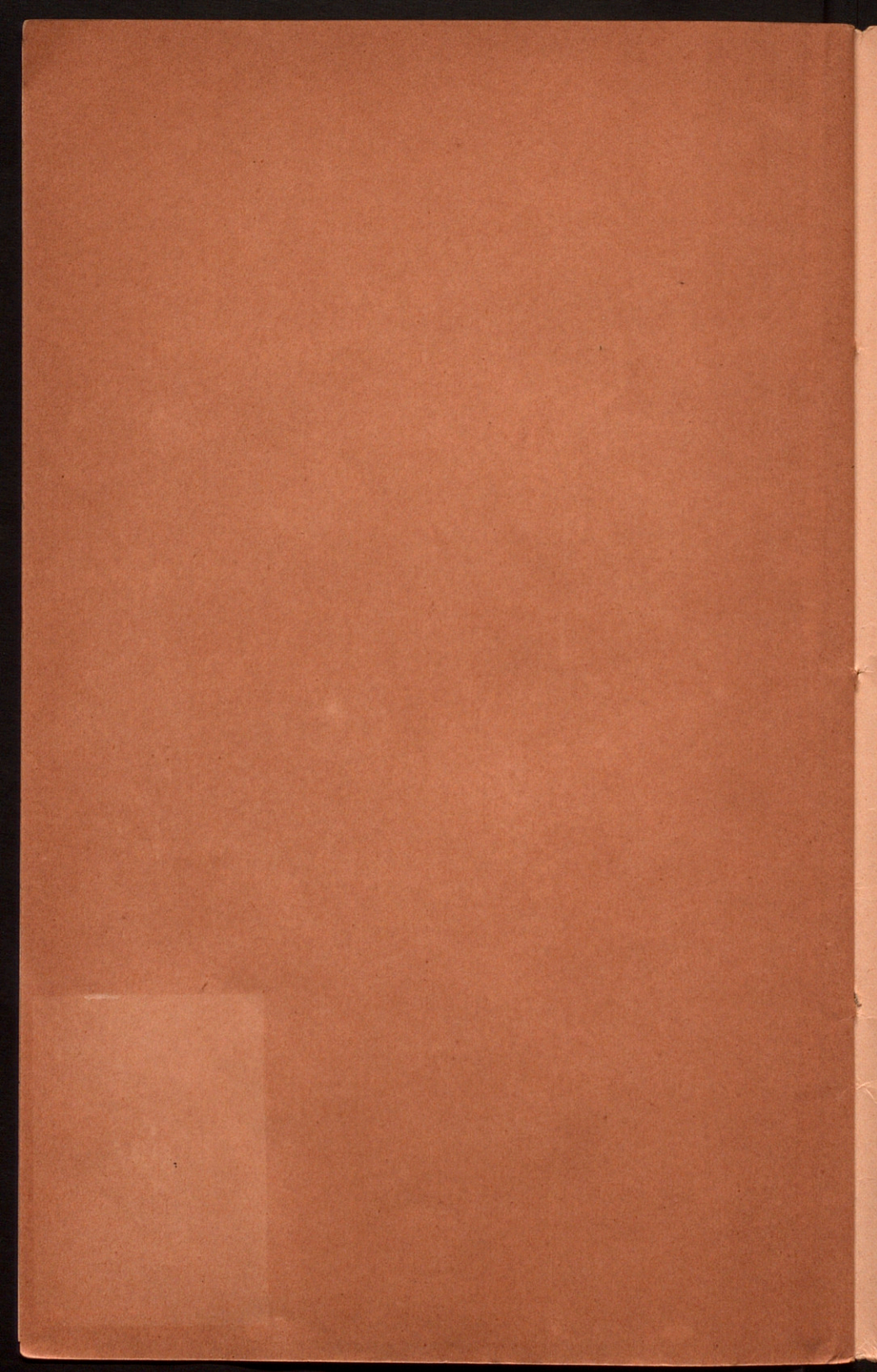
ORFEÓ CATALÀ
BIBLIOTECA

BARCELONA

Reg. 831

Sig.

ORFEÓ CATALÀ
BIBLIOTECA

BARCELONA

Reg. 831 8°

Sig. 783 (Vos)

Car

17-VIII-C/7

OBRES DEL METEIX AUTOR

Estudio crítico de las obras de
George Frederic Händel.

Luigi Cherubini.—Estudio musical.

Tratado del Canto Eclesiástico, traducción del Cardenal Bona.

Lo Cant Pla comparat ab la Musica Moderna, en lo *Missatger del Sagrat Cor*.
